

12de JAARGANG, NR. 214
10 MAART 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 BOEKEN

5 PLATEN

Steve Gadd, Pat Metheny, Jeroen van Vliet, Eline Gemerts, Hot Club de Frank, Norma Winstone, Bop This!, Brad Mehldau e.a.

14 PODIA

Ben van den Dungen Kwartet

EN VERDER:

15 New York Calling (Roos Plaatsman)

16 Bestsellers Jazzcenter Den Haag

17 De Gouwe Ouwe van H. Fluitman

JAZZFLITS 215

staat **24 MAART** op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

HENK MEUTGEERT STOPT ALS MUZIKAAL LEIDER JOCG

Henk Meutgeert (66) legt op 1 april zijn functie neer als muzikaal leider bij het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOCG). Vooralsnog wordt geen opvolger benoemd. Het orkest gaat werken met verschillende bandleiders, onder wie Jurje Haanstra en Dennis Mackrel.

Henk Meutgeert treedt terug omdat hij het wat rustiger aan wil gaan doen. Wel blijft hij aan het orkest verbonden als gastdirigent en arrangeur. Daarnaast wil hij gaan werken met jong talent. Als mede-oprichter stond Meutgeert achttien jaar geleden aan de wieg van het orkest, toen nog New Concert Bigband geheten. In 1999 werd dat het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. Onder leiding van Meutgeert werd met tal van bijzondere gastsolisten opgetreden, onder wie Chick Corea, Branford Marsalis, Roy Hargrove, Joe Henderson en Lee Konitz.

Meutgeert oogstte met het orkest ook internationaal succes. "Wij danken Henk oprecht voor alles wat hij voor de Nederlandse jazz in het algemeen en de bigbandjazz in het bijzonder heeft betekend. Hij maakte van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw een van de toporkesten in de wereld", aldus Hans Brouwer, voorzitter van het orkest.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

JAZZFLITS-FOTOGRAAF JOKE SCHOT DINGT MEE NAAR JJA-AWARD 'PHOTO OF THE YEAR'

De genomineerde foto: Herbie Hancock op het North Sea Jazz Festival 2013. (Foto: Joke Schot)

Jazzflits-fotograaf Joke Schot is genomineerd voor een Award van de Amerikaanse Jazz Journalists Association (JJA). Met een foto van toetsenist Herbie Hancock, die ze vorig jaar maakte op het North Sea Jazz Festival in Rotterdam, dingt ze mee naar de prijs voor 'Photo of the Year 2013'.

In totaal zijn negen fotografen in de race. Naast Joke Schot zijn dat Antonio Porcar Cano, Barbara Adamek, Gerard Boisnel, Oleksii Karpovych, Richard Conde, Roberto Cifarelli, Sandro Niboli en Vladimir Korobitsyn. De winnaar wordt op 11 juni in de Blue Note Jazz Club in New York bekendgemaakt.

De JJA-Awards worden dit jaar voor de zeventiende keer uitgereikt. Voor de Awards brengen zo'n 450, meest Amerikaanse leden van de JJA een stem op genomineerden in ruim veertig categorieën uit. Meer nominaties staan in de komende Jazzflits.

NIEUWS

Haagse Stadspartij op de bres voor Haagse jazzweek

De Haagse Stadspartij, een lokale politieke groepering, pleit in haar verkiezingsprogramma voor de komst van een Haagse jazzweek. Onder het motto "Den Haag jazzstad? Echt wel!" wil de partij hiervoor ten strijde trekken. Partijleden zijn van mening dat de jazzsector na het vertrek van het North Sea Jazz Festival in 2006 'totaal ontworicht' is achtergebleven.

Derde editie JAZZ#FORUM op 11 maart in Brussel

De derde editie van de Belgische netwerk- en ontmoetingsdag Jazz#Forum vindt op 11 maart aanstaande plaats in Flagey (Brussel). Op deze dag voor de jazzsector ontmoeten muzikanten, programmeurs en managers elkaar. Op diverse manieren kunnen ze elkaar 'inhoudelijke ondersteuning geven, onderlinge contacten leggen en nadenken over de toekomst'. Dat gebeurt tijdens debatten, lezingen, workshops en in de wandelgangen. De rode draad is deze keer cultureel ondernemerschap in jazz.

PODIA

Duke Ellington in 1946. (Foto: William P. Gotlieb)

DIEMEN DAG IN TEKEN VAN DUKE ELLINGTON

Diemen staat deze zomer een dag in het teken van Duke Ellington. Op zondag 1 juni vindt daar het jazzfestival Duke plaats. Tijdens dit festival spelen meerdere groepen muziek van Ellington: een straatorkest, een saxofoonkwartet en organisator jazzorkest MDM.

Op 25 mei is het veertig jaar geleden dat Ellington overleed. Dat vormde de aanleiding voor het festival. De hoofdact is het straatorkest Brasta!, dat acht blazers en een drummer telt. Voor 'Duke op het Diemerplein' maakte muzikaal leider Tjitze Vogel enkele speciale arrangementen. Andere optredenden zijn pianist Boris Rodenko en de formatie Swing Low. Samen met zangeres Celia Berkers gaat het Diemense jazzorkest MDM (de initialen van Mingus, Duke en Monk) acht nummers van Ellington spelen.

OVERIG

JAZZMUSICUS GEBRUIKT BIJ SPRAAK EN IMPROVISATIE HETZELFDE HERSENGEBIED

Om muzikaal te kunnen converseren, schakelen improviserende musici dezelfde hersengebieden in als wanneer ze via spraak communiceren. Dit hebben onderzoekers van de Johns Hopkins University School of Medicine (Baltimore) ontdekt. Hun bevindingen werden medio februari in het blad PLoS One gepubliceerd.

Tijdens het onderzoek werden elf ervaren jazzmusici in een MRI-scanner gelegd en gevraagd op een minitoetsenbord in reactie op een andere muzikant of op een muziekfragment te improviseren. Tijdens de improvisatie lichtten de hersengedeelten op die ook tijdens een gesprek worden gebruikt om woorden tot zinnen aaneen te rijgen. "They appear to be talking to one another through their instruments", legt onderzoeker Charles Limb - zelf saxofonist - aan de Associated Press uit. Wat opviel was dat hersengedeelten die betrokken zijn bij de betekenis van woorden, tijdens het improviseren niet werden gebruikt. Volgens Limb is dat niet vreemd: "The richness of the structure of music is what gives it its significance. You can have substantive discourse using music, without any words, yet language areas of the brain are involved in this unique way."

Esther van Hees. (Foto: Yannick Nuyts)

Finalisten JazzContest Mechelen

Het Esther Van Hees Quartet, Steiger, Trykk en KHQ staan op 27 april in de finale van de JazzContest Mechelen. De finalisten werden 23 februari gekozen uit acht halve finalisten. Tijdens de wedstrijd jureren onder anderen Frank Vaganée (artistiek directeur Brussels Jazz Orchestra), drummer Dré Pallemmaerts, pianist Chris Joris en zangeres Kristen Cornwell. De finale wordt op 27 april op vier podia in Mechelen gehouden. (<http://www.jazzcontestmechelen.be>)

Lees Jazzflits op uw tablet

VERVOLG NIEUWS

Jazz at the Lake ook in Leiden

Het festival Jazz at the Lake, een openlucht festival aan de waterkant, vindt dit jaar niet alleen in Amsterdam plaats, maar ook in Leiden. In Leiden is het festival op 16 augustus bij de Kaagsociëteit (eigenlijk in Warmond). Het podium ligt aan de haven en is onderdeel van het festivalterrein. De Amsterdamse editie staat op 7 juni gepland aan de Nieuwe Meer in Amsterdam-Zuid. Later deze maand wordt de programmering bekendgemaakt.

Nieuwe elpee Jaco Pastorius alleen op 19 april in de VS te koop

Op Record Store Day - de Amerikaanse feestdag van de 'betere' platenwinkels op 19 april - verschijnt een speciale elpee van bassist Jaco Pastorius: 'Modern American Music... Period! The Criteria Sessions'. Het album verschijnt op gekleurd vinyl en op cd. Op de plaat staan elf demo's van een 22-jarige Pastorius. De opnamen werden gemaakt op een moment dat van de bassist nog geen platen waren verschenen. Zes van deze opnamen zijn eerder op een plaat verschenen. Veel zijn in een definitieve vorm te vinden op het debuutalbum van Jaco Pastorius uit 1974. De speciale uitgave is alleen op 19 april te koop.

Nieuw project Dichters Dansen Niet

'Vuurproef' is de titel van het derde album van Dichters Dansen Niet. Het is het slot van een trilogie die in 2003 begon met het album 'Bloedtest' en in 2007 werd vervolgd met 'Klipdrift'. In Dichters Dansen Niet werken sinds 1997 dichter Serge van Duijnhoven, dj Fred dB en pianist Edwin Berg samen. 'Vuurproef' omvat een dichtbundel en een muziek-cd. Op de plaat vallen de gedichten van Van Duijnhoven samen met de muziek van Edwin Berg. Het gezelschap is met het programma ook op tournee.

Nieuw live-album van Sonny Rollins verschijnt in mei

In mei verschijnt 'Road Shows, Vol. 3', een nieuw live-album van saxofonist Sonny Rollins. Op de plaat staan zes stukken. Ze werden tussen 2001 en 2012 opgenomen in Saitama (Japan), Toulouse, Marseille, Marciac en St. Louis. Het nummer 'Patanjali', een stuk van Rollins, verschijnt op dit album voor het eerst op plaat. 'Road Shows' verschijnt bij Rollins' eigen label Doxy Records. Dit wordt sinds het begin van het jaar gedistribueerd door Sony Music.

Miles Davis. (Foto: Jan Persson)

DEENSE FOTOGRAAF JAN PERSSON KRIJGT JAZZAHEAD!- ŠKODA-AWARD 2014

De Deense fotograaf Jan Persson krijgt dit jaar de jazzhead!-ŠKODA-Award. De prijs, groot 15.000 euro, wordt hem tijdens de komende jazzhead! op 24 april in Bremen uitgereikt.

Jan Persson is de eerste fotograaf die de Award krijgt. Hij maakt al zo'n vijftig jaar foto's van jazzmusici. Zijn werk is te vinden op platenhoezen en in diverse tijdschriften. De Award, bedoeld voor mensen die een buitengewone bijdrage aan de jazz hebben geleverd, wordt dit jaar voor de negende keer uitgereikt. Vorig jaar ging de prijs naar drummer Han Bennink. Eerdere winnaars waren onder anderen Siggie Loch (oprichter label ACT), toetsenist Joe Zawinul en gitarist John McLaughlin. Het evenement jazzhead! staat dit jaar in het teken van Denemarken. (lees ook de lofzang op Jan Persson op pagina 17)

JUBILEREND BLUE NOTE-LABEL BRENGT HONDERD ALBUMS OPNIEUW OP VINYL UIT

Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van het label Blue Note worden honderd legendarische albums uit de collectie opnieuw en 'geremasterd' op vinyl uitgebracht. Eind deze maand verschijnen de eerste vijf platen.

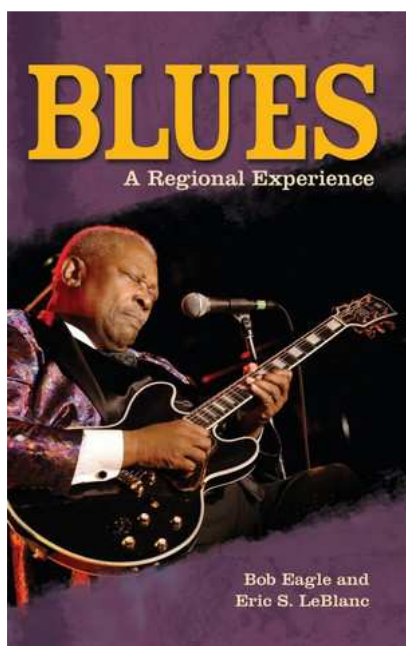
De eerste heruitgaven zijn Art Blakey's 'Free For All', John Coltrane's 'Blue Train', Eric Dolphy's 'Out To Lunch', Wayne Shorters 'Speak No Evil' en Larry Youngs 'Unity'. Maandelijks zullen steeds vijf nieuwe elpees uitkomen. De laatste handvol is in oktober 2015 verkrijgbaar. Het volledige overzicht staat op <http://www.bluenote.com/vinylreissues.html>.

Vanwege het jubileum is ook een dubbel-cd samengesteld met 22 stukken die de Blue Note-historie weergeven: 'Best of Blue Note ICON' heet dat album. Hierop zijn onder anderen Thelonious Monk ('Round about midnight'), John Coltrane ('Blue train'), Sonny Clark ('Cool struttin'), Lee Morgan ('Sidewinder'), Wayne Shorter ('Speak no evil') en Norah Jones ('Cold cold heart') te vinden.

Ook in Nederland wordt stilgestaan bij het jubileum. Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw brengt op 5 juni in Amsterdam een ode aan het label met tenorsaxofonist Benny Golson en met zanger José James.

JAZZ OP PAPIER

ILLINOIS JACQUET WAS DRIE JAAR OUDER

Bob Eagle, Eric S. LeBlanc.
Blues : a regional experience.
 Santa Barbara CA : Praeger, 2013.
 XXX, 598 pag. : ill.
 ISBN 978-0-313-34423-7 hardc.
 Prijs 58 dollar.

Een greep uit diegenen wier geboortear jaar moet worden bijgesteld:

saxofonisten: Arnett Cobb, Illinois Jacquet (1919, voorheen 1922), Candy Johnson, Preston Love;

pianisten: Leroy Carr, Todd Rhodes, Otis Spann, Jimmy Yancey;

gitaristen: Al Casey, Tiny Grimes, Oscar Moore, James Blood Ulmer;

bandleiders: Tiny Bradshaw, Edgar Hayes, Buddy Johnson, Lucky Millinder;

vocalisten ♂ Slim Gaillard, Wynonie Harris, Ivory Joe Hunter, Jimmy Rushing;

vocalisten ♀ Ivie Anderson, Ida Cox, Lil Green, Donna Hightower, Carrie Smith.

Er is weer werk aan de winkel voor encyclopedisten. Zoals bekend is het met de biografische gegevens van veel musici een janboel. Of je nu te rade gaat bij huwelijks- of overlijdensregisters, formulieren ten behoeve van de volkstelling, dienstplicht of sociale dienst, je komt de meest uiteenlopende geboortedata tegen. Musici maakten er een potje van. Wie het wilde bijhouden had er zijn handen vol aan. En als na grondig vorsen de feiten eenmaal waren vastgesteld, doken toch telkens weer de achterhaalde gegevens op. Eindelijk dachten we nu de zaken grotendeels op orde te hebben. Maar dan hebben we buiten de waard gerekend.

Al sinds 1960 trachten twee speurders, Eric LeBlanc (in Canada) en Bob Eagle (in Australië), de vermelde bronnen, de een nog onbetrouwbaarder dan de andere, omtrent plaats en tijd te vergelijken en te combineren. Daarbij hebben ze verrassend veel nieuwe data boven water gehaald. In een naslagwerk met een ietwat duistere titel doen zij verslag van hun bevindingen. Hun belangstelling gaat in de eerste plaats uit naar blueszangers, geboren in de VS en van Afro-Amerikaanse oorsprong. Er zijn echter genoeg randgebieden waar ook jazzartiesten een rol spelen. Denk aan barrelhouse- en boogiewoogiepianisten, en instrumentalist die tegen de blues aanschurken, zoals in het jumpidroom.

Waar bekend, zijn gegevens aangevuld met de locatie van overlijden (thuis of in een bepaald ziekenhuis), de begraafplaats, de namen van de ouders en feiten over iemands levensloop, als informatie daarover schaars was. Hier en daar laten de samenstellers een steek vallen, zoals bij Eubie Blake, die nooit honderd jaar is geworden. En er zijn twee musici die Charlie Singleton heten. Van alle data wordt verantwoording afgelegd in ruim 2500 noten.

Was het daar maar bij gebleven. Maar de opzet is tweeledig. De artiesten zijn ingedeeld naar de ecoregio van hun geboorteplaats op basis van de grondsoort, de middelen van bestaan, de bevolking en de migratie binnen de staat en daarbuiten. Gestaafd met statistieken hopen de samenstellers aldus verbanden bloot te leggen ten aanzien van de diverse stijlen, de gebruikte instrumenten en de ontwikkeling in een meer urbane omgeving. De regio's zijn staatsoverschrijdend en nog eens onderverdeeld over de diverse staten. Binnen die categorieën is de volgorde van de musici telkens chronologisch naar geboortedatum. Muzikanten die veel op tournee waren zijn opgenomen in een aparte vaudeville-afdeling. Een groot aantal van hen kwamen we al eerder tegen, een enkele keer nota bene met andere data, zoals bij Lonnie Johnson. Bij Fred Longshaw wordt ernaar verwezen, maar hij ontbreekt daar.

Nog afgezien van de vraag of de secundaire doelstelling tot nieuwe inzichten leidt, wordt het de gebruiker van dit naslagwerk – en dat is het toch in de eerste plaats – onnodig moeilijk gemaakt. Door de verbrokkelde inhoud is hij volledig aangewezzen op het register, waarbij een extra bezwaar is, dat het geen markeringen kent. Zo moet hij zich bij T-Bone Walker door twaalf referenties heen ploegen alvorens het hoofdlemma aan te treffen.

De uitvoering van het boek laat te wensen over. Op meerdere pagina's gaan regels de mist in. En er is zo rijkelijk met lijm gewerkt, dat ik het boek een reeks genadeloze knauwen heb moeten toebrengen, voor het, met pijn, geopend op tafel bleef liggen.

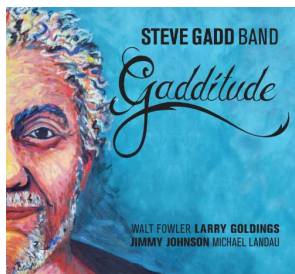
Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

STEVE GADD BAND

Gadditude

BFM jazz

Bezetting:

Arnold McCuller (voc),
David Lasley (voc),
Walt Fowler (tp, bu),
Larry Goldings (keyb),
Michael Landau (g),
Jimmy Johnson (b),
Steve Gadd (d).

De kans dat een willekeurig persoon een geluidsdrager met drumwerk van Steve Gadd in huis heeft, is levensgroot. Gadd (1945) is een veelzijdige drummer die maar weinig de studio uit komt. Hij speelde met bijna iedereen en dat resulteerde in een extreem grote hoeveelheid albums waarop hij te horen is. Ik heb ze op zijn website geteld en kwam op het fabuleuze aantal van 688! Daarbij zitten er zelfs twee die nog moeten uitkomen. Steve Gadd speelt op 'Gadditude' muziek uit de fusionhoek. Eigenlijk is het lichte rock met jazzinvloeden en een vleugje blues. Jazzrock dus. Het geheel ligt daardoor heel gemakkelijk in het gehoor. Voor de hand liggende composities, logische ritmes, een (heel) vette bas, een heerlijke gitaar en een zalig orgel dragen daaraan bij.

Gadd deed zelf de productie en zorgde ervoor dat alle instrumenten afzonderlijk de ruimte kregen en soepel samen werken. Bijvoorbeeld in de prachtige ballad 'Country' van pianist Keith Jarrett, die het in 1978 met saxofonist Jan Garbarek op de plaat zette. In dit stuk valt vooral de relaxte gitaar van Michael Landau op. De drummer zet zichzelf niet op de voorgrond, maar in het geluidsbeeld is hij niet bepaald naar de achtergrond gemixt. Altijd weer rijst de vraag of dit genre nog wel van deze tijd is. De zorgvuldige wijze waarop 'Gadditude' is samengesteld, bevestigt deze vraag overtuigend positief!

Peter J. Korten

Beluister hier een stuk van de cd: <http://bit.ly/1mPntx8>

PAT METHENY UNITY GROUP

Kin (←→)

Nonesuch

Bezetting:

Pat Metheny (g, g-synth, orchestrion),
Chris Potter (ts, ss, bkl, kl, afl, bfl),
Antonio Sanchez (d, cajon),
Ben Williams (b, bg),
Giulio Carmassi (p, tp, tb, c, kl, fl, as, v).

Zondag 8 juni 2014 speelt de Pat Metheny Unity Group in het vernieuwde Tivoli/Vredenburg in Utrecht.

Het oeuvre van gitarist Pat Metheny kent een grote diversiteit, van solo-opnames, werk met duo-, trio en kwartetbezettingen en vanaf 1978 met de Pat Metheny Group. De laatste opname in deze bezetting, 'The Way Up' (2005), lijkt het kantelpunt in de muzikale ontwikkeling van Metheny geweest te zijn. Met 'Unity Band' (2012) keerde Metheny terug naar het kwartet, met Antonio Sanchez op drums, Chris Potter op saxen en Ben Williams op bas. Het succes van de Unity Band bracht Metheny ertoe deze uit te breiden met de Italiaanse multi-instrumentalist Giulio Carmassi. Unity Band werd Unity Group. Het is onontkoombaar om bij 'KIN (←→)' te denken aan de Pat Metheny Group, vooral door het pianospel en de vocals van Carmassi maar ook door de composities met die typisch speelse Metheny-signatuur die doen denken aan die fameuze bezetting uit de periode 1978-2005. Is het daarmee een voortzetting van de Pat Metheny Group? Op het eerste gehoor lijkt dat het geval, afgezien van het feit dat in deze formatie de saxen van Potter een meer prominente rol innemen en hij samen met Metheny de meeste soli voor zijn rekening neemt. Maar er is meer verschil. De composities zijn complexer en de variëteit binnen de muziekstukken is groter, van basaal jazzkwartet tot filmische 'soundscapes' met veel muzikale lagen en wisselende tempi. De Unity Group lijkt voor Metheny het ideale vehikel te zijn waarin hij compositorisch weer flink uit de voeten kan en vanuit een breed spectrum kan werken. Zeker ook nu hij een afgeslankt deel van zijn 'orchestrion' erbij gebruikt. 'KIN (←→)' is ontegenzeggelijk een echte 'Metheny Group'-plaat en tegelijk een afscheid van de Pat Metheny Group.

Frank Huser

Bekijk hier een 'preview': <http://bit.ly/1m4kpih>

BOP THIS!
Introducing Bop This!
 Eigen beheer

Bezetting:

Gidon Nunes Vaz (tp),
 Eelco van der Wel (as),
 Jelle van der Meulen (p),
 Ties Laarakker (b),
 Stefan Franssen (d).

Luister hier naar Bop This!
<http://bit.ly/1dflITw>

**MARC VAN VUGT
 & INEKE VANDOORN**
(What About) Words
 Baixim records

Bezetting:

Ineke Vandoorn (voc, p, electronics),
 Marc van Vugt (g, slideg),
 Paul van Kemenade (as),
 Robin Eubanks (tb),
 Sander van Herk (el.g),
 Mario Pavone (b),
 Michael Sarin (d);

Big Bizar Habit:

Angelo Verploegen of Toon de Gouw (tp),
 Paul van Kemenade (as), Jasper Blom (ts),
 Louk Boudensteyn, Joost Buis (tb),
 Herman van Haaren. Mary Oliver, Lorre
 Lynn Trytten, Jasper Le Clerq (vi),
 Baptist Kurvers, Ro Kraus,
 Arjen de Graaf (av), Annie Tangberg (c),
 Paul Berner (b), Joost Lijbaart (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Een nieuw geluid uit de oude doos. Misschien kun je ook zeggen: de traditie opnieuw vormgegeven. In ieder geval, de pas afgestudeerde vijf musici van Bop This! komen er rond voor uit dat ze de traditie niet als oud zien, maar er hun vakmanschap en kennis vandaan halen. Met zijn vijven spelen ze op 'Introducing Bop This!' eigentijdse hardbop. Fris van de lever. De titel van het openingsnummer 'Criss crossing' lijkt een knipoog naar Gerry Teekens, eigenaar van het label Criss Cross. Temeer omdat ze Warne Marsh' 'Background music' ook op de cd hebben gezet. Hij was een van de eerste musici die Teekens op de plaat zetten. Het is overigens wel even wennen als je in dat stuk de trompet van Gidon Nunes Vaz naast de altsax hoort, in plaats van naast de tenor van Warne Marsh. Van McCoy Tyner is 'Blues on the corner' opgenomen. De overige zes stukken zijn eigen composities. Van vier van de vijf leden. De meeste worden lekker 'uptempo' uitgewerkt. Het door Ties Laarakkers geschreven 'Opeens' is meer gedragen. Maar om dat een ballad te noemen... De 'original' van Nunes Vaz, 'Like the River' is wel een ballad. 'Introducing Bop This!' is als debuutalbum heel geslaagd. Overigens mag de Amsterdamse bigbandleider Peter Guidi trots zijn. De beide blazers hebben bij hem in zijn leerorkest meegeëspeeld.

Hessel Fluitman

'(What About) Words' is de tweede cd (met de derde schijf erbij ingesloten) in de serie 'Collectables' van zangeres Ineke Vandoorn en gitarist Marc van Vugt. Op dit album staat vooral werk van Marc van Vugt, uitgevoerd door Big Bizar Habit in diverse samenstellingen. Op de eerste cd staat een set van de formatie uit 2009. Hiervan stonden ook al drie tracks op 'White', deel een van de serie. Big Bizar Habit bestaat uit drie blazers, vier strijkers, bas, drums, Ineke Vandoorn (ook als pianiste) en Marc van Vugt. De stukken hebben sterke 'grooves', zowel de nieuwe als de oudere. Het oudere 'The secret of the machines' (uit 1999) is het openingsstuk en zet de toon. Eerst met de strijkers in de begeleiding en dan met de blazers die boven het geheel uit vrij improviseren op een stampende machine. Een belangrijk deel van het album wordt gevormd door vijf delen van de 'Ubuntu suite'. Ubuntu is het begrip dat de Zuid-Afrikaanse bisschop Desmond Tutu vanuit zijn taalgebied, mondiaal heeft geïntroduceerd: het samenkomen van vijanden op het marktplein om naar elkaar te luisteren met de wil elkaar te begrijpen en tot een oplossing te komen. Daar komt ook de titel '(What About) Words' vandaan.

Op de tweede cd zijn stukken aan te treffen van een kwartet uit 2009, met Paul van Kemenade, Marc van Vugt en de Amerikanen Mario Pavone en Michael Sarin op respectievelijk bas en drums. Het speelt intense muziek die wel enige moeite vergt om in door te dringen. Paul van Kemenade is hier een belangrijke muzikant. Twee van die stukken komen uit de 'Ubuntu suite'. Het stuk 'Back to the market square' (waarschijnlijk deel zes) wordt door Vandoorn en Van Vugt uitgevoerd met het Nederlands Kamerkoor. Het is een meeslepend geheel. Een aangenaam klinkende 'cooling down' van dit album. Ook Big Bizar Habit is nog vertegenwoordigd op deze tweede schijf. Met opnamen uit 2005 en in een andere bezetting. '(What About) Words' is een gevarieerd geheel dat de aandacht vast weet te houden.

Hessel Fluitman

HOT CLUB DE FRANK Amsterdam-Boekarest

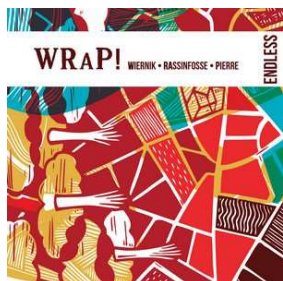
Eigen beheer
(www.hotclubdefrank.nl)

Bezetting:

Frank Meester (b),
Harold Berghuis (g),
Jelle van Tongeren (v),
Wim Lammen (kl, saxen).

WRaP! Endless Igloo

Bezetting:

Barbara Wiernik (voc),
Alain Pierre (g),
Jean-Louis Rassinfosse (b).

Bekijk een echte videoclip hier:
<http://bit.ly/NICRiz>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Het eerste dat opvalt aan de cd 'Amsterdam-Boekarest' van Hot Club de Frank is dat er wederom geen slaggitarist meespeelt. Dat is ongebruikelijk bij gipsy-jazzgroepen. Het kwartet van Frank Meester bestaat in de huidige bezetting naast Meester op bas uit gitarist Harold Berghuis, violist Jelle van Tongeren en saxofonist/klarinetist Wim Lammen. De laatste twee nemen regelmatig de rol van ritmische begeleider op zich als Berghuis soleert.

Op eerdere cd's speelde Meester slaggitaar maar net als op de vorige plaat 'Bella Ciao' staat hij nu alleen achter de contrabas. En reken maar dat het swingt. Nieuw is wel dat alle vijftien titels door de mannen zelf zijn gecomponeerd. Maar nog immer zouden de vier zo aan de bak kunnen in de Parijse Hot Club de France. Ze bewijzen eer aan de aartsvaders van de zigeunerjazz, het Quintette du Hot Club de France uit de jaren 1930-40 met Django Reinhardt op gitaar en Stéphane Grappelli op viool. Hot Club de Frank is een hechte band. Het samenspel is zo strak als maar kan. Plezierig is de afwisseling op 'Amsterdam-Boekarest'. In het ene nummer ligt het tempo moordend hoog en schieten de korte noten alle kanten op; in het andere werven de melodieën in slow motion rond elkaar. Binnen de strikte kaders van het genre en zonder geweld te doen aan de groepsdiscipline zoeken Frank, Harold, Jelle en Wim de vrijheid van de improvisatie. Dat is wijsheid want zo worden zij niet voorspelbaar.

Hans Invernizzi

Bekijk een 'preview' op You Tube: <http://bit.ly/1i3GLBi>

De bezetting van stem, contrabas en akoestische, vaak zelfs twaalfsnarige gitaar – zonder drums – geeft al een hint van de gekozen muzikale richting: 'folky' klanken en impressionisme loeren om de hoek. Geen swingende jazz dus, maar eerder Europees aandoende, hedendaagse voordrachtstukken: een heel aantal lijkt me van eigen hand (promotie-cd'tjes van Igloo vermelden zelfs geen componisten!), en wordt gekenmerkt door wat hoekige melodieën, met vaak onverwachte uithalen in het hoge zangregister. Gitarist Alain Pierre en oudgediende Jean-Louis Rassinfosse kwijten zich voortreffelijk van hun taak: stevig en betrouwbaar stuwen ze de muziek verder, transparant in de begeleidingen, creatief in soepele solo's. Zangeres Barbara Wiernik kan mij echter niet overtuigen. Haar intonatie is vlekkeloos, haar improvisaties zijn schijnbaar moeiteloos. De appreciatie van stemkleuren is echter heel subjectief: waar de perstekst het heeft over een 'velvety crystal voice', hoor ik veeleer een nasaal, hoog en wat scherp geluid – kwalificaties die voor mij moeilijk met 'jazz' en 'mooi' in één zin gaan, en die dan ook het best passen bij het Portugees gezongen 'Jeito cigano' en bij 'Vie violence' van Claude Nougaro. Objectiever is mijn probleem met de Engelse uitspraak en vooral foute beklemtoning van Wiernik, die in haar (vermoedelijk) eigen teksten vaak onbeklemtoonde lettergrepen op de zware tellen van de muziek plaatst (in het Frans ligt de klemtoon immers altijd op de laatste lettergreep). Dat levert draken op als de rijmparen 'later – Teenager', of 'your music – such a kick', en talrijke onverstaanbare zinsflarden. Zonder een communautaire discussie op gang te willen brengen, vrees ik dat dit deze cd voor een anders-dan-Franstalig publiek erg moeilijk verteerbaar maakt.

Arne Van Coillie

**ELLIOTT SHARP AGGREGAT
Quintet
Clean Feed**

Bezetting:

Nate Wooley (tp),
Terry L Green (tb),
Elliott Sharp (ss, ts, bkl),
Brad Jones (b),
Ches Smith (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Elliott Sharp lijkt zijn achternaam mee te hebben. Hij blijft voortdurend scherp en probeert telkens weer nieuwe dingen uit. Hij startte de groep Aggregat als een trio met bassist Brad Jones en drummer Ches Smith, twee topmuzikanten uit de New Yorkse jazzavant-garde. Het idee was om een kenmerkend groepsgeluid neer te zetten waarbinnen elk van de individuele stemmen herkenbaar zou blijven. Met de toevoeging van trompetvernieuwer Nate Wooley en aanstormend trombonetalent Terry L Green is dat zeer zeker gelukt.

Aggregat klinkt vooral als een band, waarin veel mogelijk is. Op het gebied van structuur, klankkleur, dynamiek en spanning hebben deze heren heel veel te melden. De procedés zijn niet nieuw (vrije improvisaties, werken vanuit gecomponeerde kernen, collectief loos gaan, verstild naar klanken zoeken, maar ook oude blues en opzweepende grooves), maar de intentie en de intensiteit waarmee ze hier ingezet worden, maken dit nieuwe album 'Quintet' tot een plaat die ertoe doet. Opvallend is dat Sharp zelf zich 'beperkt' tot zijn rieten en de gitaar in de kast laat. Mede hierdoor is het rockelement (toch vaak kenmerkend in zijn oeuvre) afwezig en dat maakt Aggregat meteen al tot een speciaal ensemble.

Vermeldenswaard zijn ten slotte de hommages aan twee kort geleden overleden helden van Sharp: kornettist/dirigent Butch Morris ('Blues for Butch') en sopraansaxofonist Lol Coxhill ('Laugh out loud').

Herman te Loo

**ELINE GEMERTS & SUPERSWAMP
The Gloves Are Off
Spotlight Productions
(www.spotlightproductions.eu)**

Bezetting:

Eline Gemerts (voc),
Bas van Lier (hammondorgel, keyb),
Jerome Hol (el-g),
Erik Kooger (d).

Doorgaans bewandelt de uit Suriname afkomstige zangeres Eline Gemerts de gebaande jazzpaden. Eline is met diverse bezettingen te boeken met 'songs' uit het 'American Songbook'. Haar warme 'zwarte' stem lijkt op die van Dinah Washington, Aretha Franklin en Sarah Vaughan en leent zich uitstekend voor beschaafd swingende jazz en zwoele latin.

'Een stevig doorstomende en af toe rockende plaat die uitstekend te verteren is voor de jazzliefhebber'

In een nieuw avontuur met SuperSwamp van organist Bas van Lier, gitarist Jerome Hol en drummer Erik Kooger zakt Gemerts af naar het diepe zuiden van de VS om te proeven aan de rhythm & blues. Het resultaat is een dampende cd met de intimerende titel 'The Gloves Are Off'. Naast eigen stukken bevat het album werk van Diana Ross, Abbey Lincoln, The White Stripes, Ray Charles en The Wood Brothers. En een ongelooflijk vette 'bluesy' uitvoering van klassieker 'Mr. Sandman'. Toch is goed te horen dat de musici en vocaliste hun dagelijks brood verdienen in de jazzscene.

De dictie en frasering van Gemerts zijn niet die van een 'echte' blueszangeres. Ze klinkt nergens rauw en dat met die handschoenen moeten we niet al te serieus nemen. Hoewel Van Lier lekker tekeer gaat op toetsen, Hol jankt op gitaar en Kooger zijn drumstel niet spaart, ontspoord het kwartet niet. De stukken zijn ook vele malen gevarieerder dan het gemiddelde bluesnummer. Alle jazzexpertise is benut om een stevig doorstomende en af en toe rockende plaat te maken, maar het blijft melodisch en harmonisch allemaal uitstekend te verteren voor de jazzliefhebber.

Hans Invernizzi

Beluister hier een 'track' van de cd:
<http://bit.ly/1kmUmUH>

PASCAL NIGGENKEMPER VISION7
Lucky Prime
 Cleanfeed

Bezetting:

Pascal Niggenkemper (b),
 Frank Fratkowski (bkl, as),
 Emilie Lesbros (voc),
 Eve Risser (p, prepared p),
 Franz Lorient (av),
 Els Vandeweyer (vib, mba),
 Christian Lillinger (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

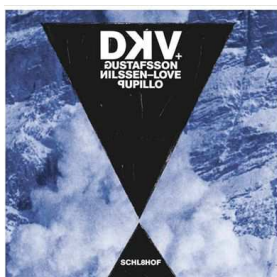
'Lucky Prime' is het eerste resultaat van Pascal Niggenkemper Vision7. De schijf moet zonder pauze van begin tot eind worden beluisterd, aldus de aanwijzing in het cd-hoesje. De zeven afzonderlijke delen vormen namelijk een soort suite. In de klassieke muziektraditie is dat een cyclus van instrumentale muziekstukken met een onderlinge samenhang, Bachs cellosuites bijvoorbeeld.

Het septet rommelt – ten goede – vanaf de eerste klanken al aan die definitie vanwege zangeres Emilie Lesbros. Op het eerste gehoor lijkt ook de onderlinge samenhang te ontbreken. Dat heeft verder niks te maken met het niet volgen van een vaststaand concept als 'suite' – we hebben hier tenslotte niet met klassieke muziek te maken – maar eerder met de rekbaarheid daarvan. Een stem is welbeschouwd ook een instrument, zeker als de nadruk op geluid in plaats van tekst ligt, en samenhang heeft niet per se te maken met gelijkenis. De samenhang zit hem in 'Lucky Prime' in stijlvariaties, een dynamische balans en een overkoepelende spanningsboog. Bassist en componist Pascal Niggenkemper voert ons met zijn septet langs atonale passages, een pakkend en bijna komisch lied, en voortrazende improvisaties. Het stuk eindigt in een vreemdsoortige, psychedelische climax waarin Lesbros een woordloze melodielijn voor haar rekening neemt.

Niet alle delen zijn even geslaagd, soms is de muziek wat langdradig, maar als geheel heeft Niggenkemper een eenduidig stuk neergezet. Sommige momenten zetten je zelfs op het puntje van je stoel. 'Lucky Prime' is geen meesterwerk, maar Vision7 is zeker een groep om in de gaten te houden.

Jan Nieuwenhuis

**DKV + GUSTAFSSON,
 NILSSEN-LOVE, PUPILLO**
Schl8hof
 Trost Records

Bezetting:

Ken Vandermark (kl, ts),
 Mats Gustafsson (ts, bars),
 Kent Kessler (b),
 Massimo Pupillo (bg),
 Paal Nilssen-Love (d),
 Hamid Drake (d).

Het DKV-trio bestaat uit drummer Hamid Drake, bassist Kent Kessler en saxofonist Ken Vandermark. Drie muzikanten die hun sporen meer dan verdiend hebben in de improvisatiewereld. Het eerste stuk, 'This building is on fire,' toont een trio dat zonder zorgen het vuurtje blust. Het is gedegen free jazz waarbij niemand echt uit de bocht vliegt: goed, maar braaf.

Voor de twee volgende nummers op de cd werden – alsof DKV nog niet genoeg in huis heeft – saxofonist Mats Gustafsson, drummer Paal Nilssen-Love en bassist Massimo Pupillo ingevlogen. Een extra trio dus. Het tweede stuk, 'All in', is precies wat de titel aangeeft. De zes muzikanten storten zich vanaf de eerste tel boven op hun instrument. In allerijl denderen ze in acht en een halve minuut richting einde. In de stormloop waar het sextet zich in begeeft zijn vooral de blazers nog duidelijk te onderscheiden. Gustafsson beweegt zich in de laagte terwijl Vandermark de hoge noten voor zijn rekening neemt.

Het laatste stuk 'All out' is van rustiger aard dan 'All in'. Althans, in het begin. Het is niet een onophoudelijke beweging, er is meer afwisseling. Soms tast het sextet verschillende texturen af. Er zijn momenten dat iedereen stuurloos en zoekende lijkt, waarna ze een minuut later als een blok een nieuwe richting inslaan. Juist die variëteit is sterk, daarin hoor je de kracht van de hedendaagse jazz. De plaat 'Schl8hof,' en in het bijzonder het nummer 'All out', is het onverzettelijke bewijs van zes muzikanten die de mogelijkheden van de vrije improvisatie tot in hun vingertoppen beheersen.

Jan Nieuwenhuis

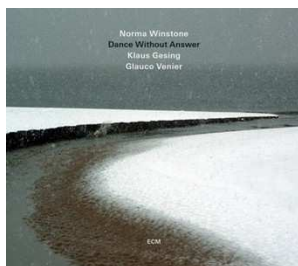
Luister hier naar een fragment: <http://bit.ly/1pZcDbF>

OGU/TRIO JEROEN VAN VLIET**OGU****Eigen Beheer****Bezetting:**

Jeroen van Vliet (p, electronics),
Bram Stadhouders (el-g, laptop),
Etienne Nillesen (bassdrum, perc).

Beluister en bekijk OGU live:

<http://bit.ly/1dSYhAY>

NORMA WINSTONE**Dance Without Answer****ECM****Bezetting:**

Norma Winstone (voc),
Klaus Gesing (bcl, ss),
Glauco Venier (p).

Bekijk het titelnummer live:

<http://bit.ly/1cnnDMC>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Vage indrukken van verholen impressies herhalen zich als tere weerkaatsingen van nauwelijks hoorbaar, dun dwarrelend sneeuw. Geen vlok is hetzelfde, geen geluid is gelijk. Het ontstaat in het moment en het lost zich op in bijna argeloze vergeetelheid. Even lijkt een patroon hoorbaar, maar het blijkt toch anders te zijn als de kristallen klanken onverwacht nieuwe vormen krijgen. Echo's van geschraapt cymbaal omlijsten fluweel gespeelde toetsen terwijl ijle repeterende tonen van een elektrische gitaar de klanken verder stuwen. Soms etherisch, vluchtig als dunne lucht, maar ook ongepolijst, staccato, nog ruw van vorm, oorspronkelijk en vitaal. Elk einde creëert een nieuw onbekend begin. 'OGU' is als een schijnbaar vormeloze beweging van eencelligen die ogenschijnlijk doelloos zwevend om elkaar dansen, maar zich juist in die subtiele deining vormen tot een esthetisch geheel. 'OGU' is vrije improvisatie waarbij de musici niet werken volgens een vooraf vastgesteld muzikaal plan, maar in het aandachtig en empathisch luisteren naar elkaar ontdekken wat er gespeeld wordt. Misschien is de opname pas echt voltooid wanneer ook de luisteraar deelneemt aan de improvisatie, door luisterend mee te gaan in de beweging van de musici. 'OGU' is de eerste release van het gelijknamige nieuwe trio van pianist Jeroen van Vliet. Hij speelt samen met gitarist Bram Stadhouders en slagwerker Etienne Nillesen, die beiden bekend zijn met improviserende jazz. Hun inventieve beeldende taal voegt zich als van nature bij het spel van Van Vliet. 'OGU' is een fascinerend werk dat hopelijk een schitterende proloog blijkt te zijn van wat het trio nog meer in petto heeft.

Frank Huser

Het trio van zangeres Norma Winstone werkt ondertussen alweer een hele tijd samen – 'Dance Without Answer' is de vierde cd al in dezelfde, nochtans niet zo voor de hand liggende, bezetting. Veel nieuws biedt deze cd niet tegenover de vorige: Winstone vertolkt 'lieder', zonder veel franje – want het repertoire wordt zorgvuldig gekozen op basis van iets als 'pure zeggingskracht'. Winstone is 72 ondertussen, heeft nooit een echt bijzondere stem gehad, maar zou ondertussen gerust aanspraak kunnen maken op de titel van 'best verouderende stem': haar instrument werkt feilloos, klinkt soepel, lenig en egaal. Pianist Glauco Venier voorziet de muziek van redelijk statische, kabbelende, doch functionele begeleidingen; blazer Klaus Gesing lijkt weinig instructies te krijgen, en blaast spaarzame achtergrondmelodietjes en melancholische commentaren op het gebeuren. Klinkt deze beschrijving u in de oren als: degelijk, maar ook een beetje saai? Fout: het is moeilijk om de essentie van deze welhaast klassieke muziek te vatten. Laat me het dus maar botweg met een hoofdletter schrijven: pure, breekbare Schoonheid. Of de nummers nu geschreven werden door Madonna ('Live to tell'), Nick Drake ('Time of no reply'), Tom Waits ('San Diego serenade') of Kermit de kikker (eigenlijk ene Joe Raposo: 'Bein' green'): dit trio trekt alles binnen dezelfde klankkleur, en maakt er tijdloze muziek van. De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat de hele cd baadt in één sfeer, één gemoedsgesteldheid; waar ik dat bij andere cd's vaak als een minpuntje ervaar (omdat ik na een aantal nummers 'iets anders' wil), vind ik de sfeer hier zó sterk, dat ik die, als een vertrouwde trui, nooit meer wil laten gaan.

Arne Van Coillie

JORIS ROELOFS
Aliens Deliberating
Pirouet Records
 (www.jorisroelofs.com)

Bezetting:

Joris Roelofs (bkl),
 Matt Penman (b),
 Ted Poor (d).

STEVEN DELANNOYE
NEW YORK TRIO + FRANK VAGANÉE
Here Comes Tomorrow
W.E.R.F.

Bezetting:

Steven Delannoye (ts),
 Frank Vaganée (as),
 Desmond White (b),
 Jesse Simpson (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Drie kwartier luisteren naar een trio basklarinet, contrabas en slagwerk. Gaat dat niet vervelen? Niet als het Joris Roelofs (1984) is die zich op het bijzondere blaasinstrument met dat maagstrelende laag uitleeft. Met de Nieuw-Zeelandse bassist Matt Penman en Amerikaanse drummer Ted Poor als begeleiders en medesolisten - mannen die Roelofs in New York leerde kennen - is de cd 'Aliens Deliberating' een ware belevenis. Het is een aangenaam grillige plaat geworden, met gekke geluiden en beeldschone melodieën, ingetogen en uitbundig.

'Drie kwartier luisteren naar een trio basklarinet, contrabas en slagwerk? Nee, dat gaat niet vervelen!'

We kennen Roelofs al als voortreffelijke en originele saxofonist in tal van kleine en grote bezettingen, waaronder het Vienna Art Orchestra en het Jazz Orchestra Of The Concertgebouw. Af en toe pakte hij een (geleende) basklarinet als bij-instrument. Roelofs vond het echter, en terecht zo blijkt, hoog tijd worden met een eigen aanschaf een cd op te nemen. Hij deed dat bij het vermaarde Pirouet Records in Duitsland. En schreef acht van de twaalf titels, die zomaar zouden kunnen uitgroeien tot 'standards' voor basklarinettisten. Poor tekende voor één stuk en verder namen Roelofs en zijn kornuiten 'Kary's trance' van Lee Konitz en 'Sophisticated lady' van Duke Ellington onder handen. Tedere handen, zo moet worden geconstateerd. Want de klassieker van Ellington met de uitgesproken baritonsaxpartij van Harry Carney is nu een klein, in fluweel gehuld intiem juweeltje geworden. Het nummer van Konitz klinkt omfloerster en swingt nog meer dan het rechttoe rechtaan origineel met sax en gitaar.

Hans Invernizzi

Bekijk het trio van Joris Roelofs in 'Sophisticated lady':
<https://www.youtube.com/watch?v=VVeAnmfPN78>

Voor veel jonge jazzmuzikanten is New York nog steeds het mekka van de jazz. Ook de Belgische tenorsaxofonist Steven Delannoye sloeg zijn tenten op in de 'Big Apple' en vormde er een trio met bassist Desmond White en drummer Jesse Simpson. Voor het derde album van de groep, 'Here Comes Tomorrow', nodigde de leider opnieuw altsaxofonist Frank Vaganée uit. Dat is weer een goed idee, want de timbres van de beide blazers passen uitstekend bij elkaar.

'De muziek krijgt een lichtvoetig gevoel mee'

Met een begeleiding van slechts bas en drums (die zich behoorlijk dienstbaar opstellen) krijgen de lichte, heldere alt en de wat zwaardere tenor voldoende ruimte om de dans met elkaar aan te gaan. Speels kringelen ze hun lijnen om elkaar heen en geven het hele album een lichtvoetig gevoel mee. Soms worden de thema's in contrapunt neergezet (zoals in het titelnummer), soms in harmonieën (de prachtige ballad 'Delorius' bijvoorbeeld, waar Vaganée het leidende thema van Delannoye van een achtergrond voorziet). De muziek is nergens hemelbestormend, en doet qua intentie soms denken aan de combinatie Konitz-Marsh (zonder de klank van die twee, overigens).

Herman te Loo

Bekijk hier een promotie-filmpje over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=Wjii-GEc3U>

RUDY ROYSTON**303****Greenleaf****Bezetting:**

Nadje Noordhuis (tp),
 Jon Irabagon (sax),
 Sam Harris (p),
 Nir Felder (g),
 Mimi Jones & Yasushi Nakamura (b),
 Rudy Royston (d, perc).

MEHLIANA**Taming The Dragon****Nonesuch****Bezetting:**

Brad Mehldau
 (synth, Fender Rhodes, p, voc),
 Mark Guiliana (d, electronics).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Het debuut van slagwerker Rudy Royston is een feest voor het oor. Gelukkig is '303' geen drummeralbum, maar een goed doordachte cd met composities van de leider zelf. Ook W.A. Mozart komt voorbij in het Frisellesque 'Ave verum corpus' en zelfs de bewerking van 'High and dry' van Radio Head (erg in de mode) misstaat niet.

De tracks verschillen nogal van elkaar, wat een rommelige indruk zou kunnen geven. Daar is gelukkig hier geen sprake van. Het houdt de spanning erin en laat duidelijk horen dat Royston van vele markten thuis is. Bij gitarist Bill Frisell drum je nou eenmaal anders dan bij de avant-gardistische saxofonist JD Allen. Greenleaf-baas Dave Douglas (de trompettist met wie Royston ook speelt) gunde hem zijn eigen plaat zonder zich er mee te bemoeien (knap!). Nadje, de vrouwelijke trompettist met de Nederlandse achternaam Noordhuis, komt (helaas) uit Australië maar zal ongetwijfeld Nederlandse wortels hebben. Zij en saxofonist Jon Irabagon (winnaar van een Thelonious Monk Award) spelen ingetogen waar het moet en knallen waar het kan. Ook Nir Felder (zijn album 'Golden Age' besprak ik in de vorige Jazzflits) stelt niet teleur.

De titel van het album ('303') komt van de postcode van Denver, Colorado waar Royston is opgegroeid. Dat voor de piekeeraars onder ons... Kortom, een zeer geslaagd debuut dat naar meer smaakt. Van Rudy Royston zullen we nog jaren kunnen genieten in welke configuratie dan ook.

Reinier van Bevervoorde

Beluister hier een stuk van de cd: <http://bit.ly/1pZcDbF>

Nonesuch noemt Mehliana, de samenwerking tussen drummer Mark Guiliana en pianist Brad Mehldau, een 'electric duo'. Het zal voor met name Mehldau-fans wennen zijn om hem in deze positie genoemd te zien. Hoewel Mehldau ook op 'Largo' (2002) hiphopelementen en 'drum-n-bass grooves' gebruikte, is hij het meest bekend als pianist op akoestische trioplatten ('Art Of The Trio') en in solowerk. Guiliana kennen we van het trio van bassist Avishai Cohen, waarin hij drumde in de jaren 2003-2008. 'Taming The dragon' is inderdaad een 'elektrische' plaat, met Guiliana op drums en electronics en Mehldau op synthesizers, Fender Rhodes en spaarzaam op piano. Twaalf nieuwe composities, waarvan zes van Mehldau en zes van beiden. De stijl van de muziek op 'Taming The Dragon' loopt uiteen van experimenteel en minimalistisch tot rapachtig, pop en 'slow ballad'. De sfeer kan omschreven worden als filmisch met een zeker 'film noir' karakter. Er kleeft iets van vervreemding en melancholie aan de muziek, alsof je er niet goed vat op kunt krijgen. Tegelijk maakt dat het luisteren ernaar spannend en ontdek je steeds meer dat er toch ook heel veel 'Mehldau' in zit, zoals in het creatief uitwerken van de thema's waarin hij wederom excelleert.

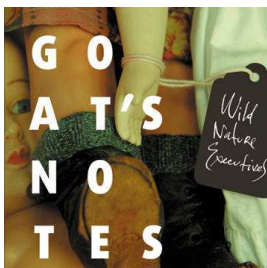
Frank Huser

Mehliana zien en horen op: <http://bit.ly/1omvrxG>

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 209 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website.

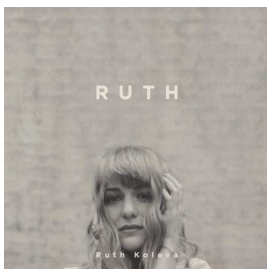
Goat's Notes
Wild Nature Executives
 Leo Records

Maak hier kennis met deze formatie:

<http://bit.ly/1eFDftT>

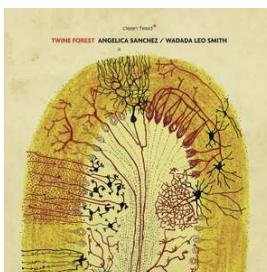
Ruth Koleva
Ruth
 Fat Beats Records

Luister hier naar een 'track':

<http://bit.ly/1lsvMSH>

Angelica Sanchez
Wadada Leo Smith
Twine Forest
 Clean Feed

JAZZ OP DE PLAAT KORT

Een jaar na het debuutalbum, 'Fuzzy Wonder', komt het Moskouse sextet Goat's Notes met een live opgenomen opvolger. Op 'Wild Nature Executives' wordt de groep op een paar nummers bijgestaan door drie extra blazers (sopraan- en tenorsaxofoon en kornet). Die bieden een interessante uitbreiding van de klankkleuren van de groep, die met viool, klarinet en trombone in de frontlinie al een fraai palet heeft.

Ondanks de omvang van het ensemble heeft men besloten om geen noot op papier te zetten. Het pleit voor de Moskoviëten dat de vrije improvisaties nergens verzanden in een baal herrie. Er wordt omzichtig met dynamiek omgegaan, en zo kan de groep het ene moment in kamermuzieksferen verkeren om op een ander moment een rockachtige 'groove' neer te zetten. De beeldende muziek loopt in één stuk door, maar er zijn wel verschillende fragmenten aangegeven, die wellicht na afloop zijn bedacht. De titels helpen je om de muziek in je hoofd vorm te geven.

Herman te Loo

Het is een beetje zoetige en gladde cd geworden, maar 'Ruth' van de Bulgaarse, in Amsterdam wonende zangeres Ruth Koleva, is wel helemaal van deze tijd met elf tracks vol nu-jazz, nu-soul en nu-funk. Een hele stoet jonge musici toog naar de studio van multi-instrumentalist en producer Vincent Helbers om de jonge vocaliste bij te staan bij het opnemen van de titels waarvoor Helbers de muziek schreef en waaraan Koleva bijdroeg met teksten. Technisch zit het allemaal perfect in elkaar met 'mellow' swingende gitaartjes, hakkerig hedendaags drumwerk, hoppelende basnoten, kekke synths en veel zijdezachte backing vocals. En Ruth Koleva heeft beslist een aangename stem. Alleen allesbehalve uitgesproken. Ze kleurt veel te braaf binnen de lijntjes en laat zich niet verleiden tot experimenten. In teksten noch muziek is iets terug te horen van Koleva's jeugd in het postcommunistische Oost-Europa. En juist met die ervaringen zou ze zich kunnen onderscheiden van de Sabrina Starkses, Giovanca's en Njta Rosies. Niets van dat al. Hoewel deze cd met hoorbare liefde en vakbekwaamheid is vervaardigd, is 'Ruth' niet meer dan het ideale behang voor een avondje loungen.

Hans Invernizzi

'Twine Forest' markeert de geboorte van een duo dat eigenlijk al langer bestond. Angelica Sanchez is namelijk de nieuwe pianist in het Golden Quartet van trompetveteraan Wadada Leo Smith. In april van het vorig jaar doken ze voor het eerst met zijn tweeën de studio in Brooklyn in. Daar mogen we blij om zijn, want het is een magistraal album dat Smith weer eens als pure improvisator laat horen. Zijn kneedbare trompetgeluid heeft namelijk nog niets aan kracht ingeboet. Op zijn 72ste klinkt hij nog zo soepel als een twintiger. De muzikale inhoud van zijn hersenspinsels verraadt echter wel zijn leeftijd, want die is diep, wijs en overdacht. Sanchez is een meester in het verbinden van jazzinvloeden met klanken uit de twintigste-eeuwse gecomponeerde muziek. Haar bijdragen zijn overwegend donker van klankkleur, en vertonen bluesinflecties (zoals in 'Echolocation') naast Messiaen-achtige akkoordprogressies (bijvoorbeeld in het titelstuk). Luchtig of vrolijk wordt het nergens, maar de afwisseling van ritmisch sterke en meer rubato, mysterieuze, open stukken biedt genoeg balans in het programma.

Herman te Loo

JAZZ OP HET PODIUM

BEN VAN DEN DUNGEN KWARTET

Bezetting:

Ben van den Dungen (sax),
Miguel Rodriguez (p),
Marius Beets (b),
Gijs Dijkhuizen (d).

Datum en plaats:

23 februari 2014,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Het Ben van den Dungen Kwartet is eigenlijk een raar samengestelde groep. De leider zelf is een Coltrane-adept die zo ongeveer alle platen van die saxofonist binnenste buiten heeft gekeerd. Een modernist dus, maar wel een modernist die tot vijftien jaar geleden met trompettist Jarmo Hoogendijk een macho-kwintet had, dat veelal hard(bop) en hoog speelde. Sindsdien heeft hij zich een tijdlang verborgen gehouden in de groep Tango Extremo. Met het kwartet waarmee hij in Leeuwarden optrad, heeft Van den Dungen zich het afgelopen jaar weer terug op de 'jazzrails' gezet. Bassist Marius Beets en drummer Gijs Dijkhuizen zijn gepikt en gemazeld in de hardbop, jazz uit de jaren vijftig van de vorige eeuw, terwijl Miguel Rodriguez, een jonge pianist van Spaanse huize, vele kanten uit kan. Toch is het resultaat van al die stijlen en richtingen harmonieus en vloeiend te noemen. De 'standards' en eigen composities liepen als een trein. Niet alleen als Van den Dungen zijn zangerige lijnen blies, maar ook wanneer de pianist soleerde. Dat was voor een belangrijk deel te danken aan het trefzekere spel van de bassist en de slagwerker. Zij zorgden voor een veilige ondergrond waarop de beide solisten ongelimiteerd konden uitweiden, zonder dat ze op glad ijs kwamen.

Uit de gekozen stukken bleek wel dat de saxofonist een voorkeur heeft voor de composities van Horace Silver, de pianist die rond 1952 aan de wieg van de Jazz Messengers stond, samen met Art Blakey. Diens 'bluesy' en basale melodieën waren een kolfje naar Van den Dungen's hand. Hoewel Van den Dungen zichzelf geen componist wil noemen, heeft hij een fiks aantal stukken geschreven, waarmee de groep heel effectief uit de weg kon. "Daarvoor schrijf ik. Zo simpel is het", zei hij ter verklaring daarvan.

Hessel Fluitman

Ben van den Dungen. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Marius Beets. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

NEW YORK CALLING

HUMANS OF NEW YORK

Het was laat en toen ik door de poortjes van het 'subway station' ging hoorde ik mijn trein al aankomen. Ik zette een sprint in en glipte nog net door de dichtgaande deuren. De wagon was vrijwel leeg en dat betekent niets goeds op dat tijdstip. Ik keek om me heen en zag de reden waarom iedereen in de volgende wagon opgepropt tegen elkaar aanstond. Een man in een met poep besmeurde broek lag languit op een van de banken te snurken, de geur was ondraaglijk en ik ging zo ver mogelijk van hem afstaan met mijn neus dichtgeknepen en rende op het volgende station naar een andere wagon waar ik kon ademen.

Het is echt ongelooflijk wat ik in tweeënhalfjaar in de 'subway' ben tegengekomen. Elke nacht zit er wel weer iemand in de trein die iedereen de wagon uitjaagt. Die om zich heen schreeuwt, van top tot teen onder de schurft zit of ontzettend stinkt. Iedereen in de wagon knijpt zijn ogen of neus dicht en doet net alsof die persoon niet bestaat. Het is moeilijk om deze mensen nog als mensen te zien, maar je vraagt je wel af wat iemand heeft meegemaakt en hoe de komende dagen er voor hem uitzien...

Laatst ontdekte ik een blog over de inwoners van New York. De maker fotografeert mensen en zet ze op zijn website met een bijgaande 'quote' of kort verhaal, ontzettend lachwekkend, ontroerend, absurd of inspirerend. Alle mensen zijn inwoners van New York City en inmiddels heeft de blog zo'n vier miljoen volgers. Het is een heel simpel idee, maar ontzettend sterk. De 'quote' of het verhaaltje onder de foto brengt de persoon tot leven en geeft een heel ander beeld van diegene dan je in eerste instantie verwacht. Soms komen er mensen voorbij die je herkent, misschien iemand met wie je hebt gewerkt of gestudeerd of iemand die je vaker in de 'subway' bent tegengekomen. Ik scroll door de foto's op de website en herken iemand die ik toevallig twee dagen geleden in de 'subway' zag zitten. Hij viel op want hij ziet eruit als een totaal normale jongen maar draagt hakken en hij heeft een wandelstok in zijn hand. Op de foto draagt hij dezelfde outfit: "Why do you need a cane?" "I only need it when I'm wearing these shoes." Naast de foto van de jongen met hakschoenen zie ik een foto van een zwarte, nors kijkende, machoman met een zonnebril op, een oranje leren jas aan en daaronder een pak: "He gave me this suit for free, this jacket for ten dollars and these shoes for ten dollars." "Who did?" "God!"

In een grote stad als New York zijn mensen vaak erg op zichzelf gericht en deze blog brengt ze iets dicht bij elkaar. Op de website www.humansofnewyork.com, zie je precies waarom het zo geweldig is om in New York te wonen. Ik ben hier voor de mensen, maar natuurlijk ook voor de muziek en daarom stap ik zo weer de subway in en ga 'downtown' naar de Ear-inn waar de EarRegulars hun wekelijkse 'underground trad jazz set' spelen en daarna door naar Smalls voor Johnny O'Neal. Fijne dag!

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 3 maart 2014

**1 Brad Mehldau & Mark Guiliana
Mehliana**

Taming the Dragon (Nonesuch)

2 Joris Roelofs

Aliens deliberating (Pirouet)

3 Catherine Russell

Bring it back (Jazz Village)

4 Martijn van Iterson

Swarms (Eigen beheer)

5 Alexi Tuomarila

Seven Hills (Edition Records)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Rudy Royston

303 (Greenleaf)

Duidelijke invloeden van labelbaas Dave Douglas, maar toch een puik groepsgeluid onder leiding van slagwerker Rudy Royston. Zie pagina 11 voor een uitgebreide recensie.

2 Jo-Yu Chen

Stranger (OKeh)

Taiwanees pianiste die in New York resideert. Triojazz à la Mehldau met Kurt Rosenwinkel op gitaar als 'icing on the cake'.

3 Vijay Iyer

Mutations (ECM)

ECM-debuut van deze Indiase New Yorker. Solo met strijkkwartet. Gedurfd en wonderschoon!

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

INGEZONDEN

Marko, Martin en Maurits

In een recensie van een cd/dvd van het New Rotterdam Jazz Orchestra (Jazzflits 213) schreef Hessel Fluitman een compositie toe aan Marko Fondse. De eigenlijke componist, Martin Fondse, wordt vaker met hem verward.

"Marko Fondse was een Nederlandse dichter en vertaler, helaas reeds overleden, van vooral Russische en Slavische literatuur en poëzie. Zelf heeft hij ook menig dichtbundel op zijn naam staan. Als vertaler was hij vooral bekend van zijn virtuoze bewerkingen van Majakovski. Wat wellicht weinigen weten is dat hij ook een begenadigd pianist was en nog les heeft gehad van Willem Andriessen (vader van...).

In het begin van mijn carrière als pianist/componist werd mijn naam vaker verhaspeld tot Marko Fondse, wat soms ergerlijk, maar ook vermakelijk kon zijn. De fout in de recensie (ongetwijfeld een typefout) was voor mij weer een mooie aanleiding om even aan Marko te denken.

Om de verwarring te vergroten: mijn broer Maurits is ook pianist en componist. Hij heeft er waarschijnlijk nog meer onder geleiden toen hij zijn eerste schreden maakte in de muziekwereld. Twee M. Fondses die hem voorgingen, dat ging regelmatig mis. Gedreven door een aangenaam gestoorde voorliefde voor consequentie hebben mijn ouders nog een zoon een naam gegeven die met een M. begint. Tot die ook eventueel nog ambitie heeft in de richting van de muziek, lijkt het me voor iedereen beter zijn naam niet te onthullen.

Overigens is één van onze mooiste muzikale en persoonlijke herinneringen (van Maurits en mij) de ontmoeting die we met Marko Fondse hebben gehad in zijn woning in Amsterdam-Centrum, midden in de rosse buurt. Hij bleek twee prachtige vleugels op zolder te hebben (een Steinway en een Ibach, meen ik me te herinneren, maar daar kan ik naast zitten, ik word ook alweer een dagje ouder) en Maurits en ik hebben toen voor hem gespeeld. Een mooi beeld: twee M. Fondses achter de toetsen en één M. Fondse in het midden, luisterend met zijn hoofd in zijn handen, ogen gesloten.

Kort daarop overleed Marko, maar we hadden er een opmerkelijk familielid bij."

Marko Fondse

PS 1: Maurits speelt tegenwoordig bij Freek de Jonge in de band. Ook staat hij in de finale van Le Concours de la Chanson, samen met zangeres Britta Maria.

PS 2: Van Martin gaat op 20 maart de cd 'Rosefire' in première. Nieuwe songs op (nieuwe) teksten van onder anderen Tjitske Jansen, Neusa Matuoka en Pablo Neruda. Het vervolg op 'Testimoni', weer met Eric Vloeimans en Matangi Quartet, maar deze keer aangevuld met mezzosopraan Tania Kross. In de zomer staat een nieuwe tournee op de planning met Lenine & Martin Fondse Orchestra: The Bridge.

Naschrift Hessel Fluitman

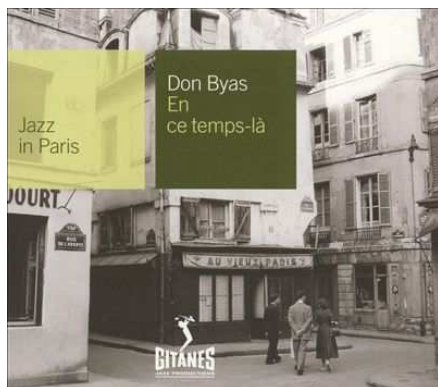
Haast was blijkbaar mijn naam, anders weet ik niet hoe ik die verschrijving maakte...

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

DON BYAS En ce temps-là Laura

Gitanes (Universal-Emarcy)

Tenorsaxofonist Don Byas hoort in het rijtje musici die veelal geassocieerd worden met de bebop. Hij nam echter in 1946 al afscheid van de Amerikaanse jazzscene, toen hij met de bigband van Don Redman in Europa belandde. Het orkest strandde in Parijs. Orkestleden traden ook in kleinere groepen op en deden soms Nederland aan. Daar zijn opnamen van bekend. Bijvoorbeeld de cd 'Liefde in Rythme' van het Nederlands Jazz Archief. Daarop is Don Byas in februari 1947 te horen (opgenomen in de Decca-studio's in Hilversum).

Bij Eddie Barclay kon Byas voor het Blue Star-label in 1947 en 1950-1952 opnamen maken. De meeste van die stukken zijn ongeveer tien jaar geleden door het label Gitanes in de serie 'Jazz in Paris' op enkele cd's gezet. Titels zijn: 'Laura', en 'En ce temps-là'. Ook op de cd 'Bebop' en 'Cognac Blues' zijn opnamen uit die tijd te vinden.

Van 'Laura' en 'En ce temps-là' maakte de laatstgenoemde destijds de meeste indruk op me. De opnamen op de twee cd's, gemaakt in 1947 en 1952, draaien allemaal om het geluid van de tenorsax. De begeleiding geeft slechts het paadje van de compositie aan. Byas speelt het thema en omspeelt dat dan. Gezien de rust in zijn spel mag je het routineus noemen, of gewoon, maar het is fantasievol en adembenemend in al zijn eenvoud. Met het openingsstuk 'These foolish things' lijkt het alsof hij wil zeggen: 'Maak je niet druk, zo is het al mooi genoeg'. Die standaard houdt hij in beide opnamesessies vol. Meesterlijk.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

JAZZ AND PHOTOGRAPHY

Een lofzang op fotograaf Jan Persson

Jazz and photography have gone well together from the beginning. The clichés are as thick as the jazz clubs are dark: The musician on stage - or better: The musician backstage. The back entrance, the worn down dressing-room or the greasy kitchen, the untidy hotel. The hard life on the road. The hard drugs on the road, and plenty of liquor and cigarette smoke. This is not a health trip. And then all that shines: the lustrous instruments, the elegant piano, the well-used strings of the bass, its distinctive profile and dark patinated laminate. Or the spellbound audience and the magic light of interaction in the eyes of the musician. A smoke, a black profile and a golden saxophone. You can't miss.

Jazz and photography. The clichés are as thick as the jazz clubs are dark.

But there's jazz photos and then there's jazz photos. You can actually miss so dreadfully. Because the inexorable rule of all art applies here: that not until the clichés are surmounted can the actual story be told. The saxophone alone doesn't do it. There has to be a reason for exactly that picture of that musician on precisely that night, on that location, in that combo, with that number. It may be that the films became faster and faster, but it didn't become easier and easier. Because it takes a completely different human - or compassionate - attribute to press the shutter. Because only a completely honest and sensitive candor towards that complex motive which the live music constitutes to the mute camera can bring about the desired result.

It is this receptiveness and sensitive candor which has been the motivating factor behind Jan Persson's tens of thousands jazz photos for more than fifty years.

He not only freezes the moment, but he catches and secures the magic moment.

I don't know how he does it, because his gruff and noisy nature seem to rule out that possibility. But I have seen him work down there in the dark, around and behind the stage. He becomes almost invisible and folds out antennae which put him on a wavelength with the music, enables him to catch the obvious moments beyond all the clichés. He not only freezes the moment - the camera takes care of that all by itself - but he catches and secures the magic moment. To secure and reproduce magic is granted to only a few photographers. Especially now where everybody takes and impudently sends crummy photos into cyberspace.

The collection of Jan Persson's jazz photos is a unique treasure. Not only has he been extremely hard-working, he has also had the good luck that jazz came to Copenhagen in those very years, where he turned his perspective in that direction. He was caught in the dark and stayed in there. And all the great stars were there, they came to us, but it required an artist to make them sparkle - also in the photographic split second. That artist was - and is - Jan Persson.

Per Arnoldi

Per Arnoldi is a world renowned designer and artist. and a close friend and companion to Jan Persson.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 3 maart 2014

- 1 **Harold Mabern**
Right On Time (Smoke Sessions)
- 2 **George Cables**
Icons And Influences (HighNote)
- 3 **Helen Sung**
Anthem For A New Day (Concord)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

Website: Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

IN DE KLEEDKAMER

Fotoserie Joke Schot

Trompettist **Avishai Cohen** op 15 februari in de kleedkamer van LantarenVenster in Rotterdam.

OVERLEDEN

Trebor Tichenor, 22 februari 2014 (74)

Amerikaanse pianist. Overleed in zijn geboortestad St. Louis, trad op als solopianist en sinds 1961 met zijn St. Louis Ragtimers, maakte tal van platen, publiceerde over ragtime en stelde een aantal ragtimebundels samen. (**jjm**)

NIEUWS

Twee nieuwe leden Millennium Jazz Orchestra

Het Millennium Jazz Orchestra heeft twee nieuwe leden. Het zijn altsaxofonist Rob Sijben en pianist Marius van den Brink. Sijben maakt sinds 2005 deel uit van de Dual City Concert Band. Hij speelde van 2008 tot 2010 met Simone Kleinsma, toerde in 2011 een korte periode met de Temptations en was in 2012/2013 te horen bij de Four Tops. Marius van den Brink studeerde in 2012 af aan het ArtEZ Conservatorium te Zwolle, waar hij piano en toetsen studeerde bij Tilmar Junius en Jeroen van Vliet.